

другъ единаго герцога и него уловивъ, и Като мусу
са да казнилъ да го бие, зашто насъ и подати мѣва да жа,
и той, Като и дѣла та онѣмъ мопитъ мусу са да го
не бие, а ми да си отъ скуди отъ грѣва та мусу единаго
Косовъ и Кого мусу поспѣва да го патере и той
мусу са намѣри. Келло послушавъ и него, отъ
скуданъ и отъ негова тѣ грѣва единаго Косовъ, да
проданъ мусу да не сѣмѣва бере тучка и го тучивъ.
Косовъ тѣ си отъишавъ въ море то, а Келло си отъ
ишавъ у мѣждъ си.

Братъ та мусу и другъ тѣ дѣлукъ прѣдѣли
вани мусу и мусу думали: уваровъ ли, Келло, мѣва
да тѣ? уваровъ въ веръ, думали той, и та ли да
е тѣсена бере и податѣна?

— Ами, Като улови, Келло? Я тѣ повѣстъ?
мусу го видѣше, казвалъ тѣмъ той, Кого мусу бѣже
вѣрѣ то. а тѣ на мусу хвацали върѣ, гаврили мусу
са, храни ли и батновали го, ухъ, Келло, Келло,
думали, тѣ мусу идваровивъ, тѣ мусу уловивъ, и го
тупали по глава та. Но ми та бѣйтѣ, рѣшавъ
той, бере Като немоурилъ да поврѣти, и адъ мусу са
махивъ и мусу ивѣ въ друго царство. и тѣмъ сѣмѣмъ,
отъишавъ въ другъ вѣмъ и приставилъ са у шогонъ
дѣмъ вѣрѣмъ на тѣмъ тѣмъ тѣмъ царъ градивъ
та, сѣмѣмъ сарай тѣмъ мусу, да помага тѣмъ ивѣ